

NOSTRADAMVS
H U N G A R I C U S
AVAGY JEVENŐLÉSEK
M A G Y A R O R S Z Á G R Ú L

ÍDES NYELVÜNKRE ÜLTETVE SZENTMIHÁLYI
SZABÓ PÉTER TŐL

TERVEZTETETT ÉS SZEDETETT A'
STYLER CÉH MŰHELYEIBEN

PATAY LÁSZLÓ ÉS PÉTERTŐL

A' KONTAKT CÉH BIZOMÁNYÁBAN

AZ MILLECENTENNÁRIUM EGGZTENDEJÉBEN

Kedves Éva, kedves Erik!

Ez egy nagyon goromba politikai pamflet, de jó játék volt **NOSTRADAMUS**-al megjósoltatni, hogy műve megjelenik okos gépeken, és interaktív floppy-könyvet csinálni belőle.

Egy biztos, Szentmihályi nem fog érte kossúth díjat kapni... sem most sem a következő kormánytól.

Alcsút, 1996 augusztus 3.

Szeretettel a könyvmetsző

Patay Laci

NOSTRADAMUS (1503-1566) zsidó származású francia asztrológus jóslatai folytán az egyik legismertebb történelmi név az egész világon. Különösen válságok idején forgatják gyakorta próféciait, s a hozzájuk fűzött kommentárokat. Magyarországon 1989, a rendszerváltozás óta sok mű jelent meg, mely Nostradamusra hivatkozik okkal, ok nélkül, de e könyvek és hivatkozások száma egymagában is jelzi a társadalmi válság mélységét. A bolsevista diktatúra korában bármiféle prófécia tilos és tudománytalan tevékenységnek nyilvánítottak, ezért aztán a Rákosi-Kádár-korszak összeomlása után igencsak felértékelődött minden, amit a marxizmus-leninizmus áltudománynak, babonának nevezett.

Nostradamus eredeti neve **MICHAEL de NOTREDAME** volt és provance-ban született. St. Rémyben, Avignonban filozófiát tanult, majd Montpellier-ben orvosi egyetemet végzett 1529-ben. 1544-ben az Aix közelében fekvő Salonban praktizált, ahol sikerrel helytállt a pestisjárvány megpróbáltatásai között. Jóslással 1547 körül kezdett foglalkozni, 1555-ben jelent meg rímekbe szedett profétikus könyve, a **CENTURIÁK**. A csillagjóslás fénykorában született művet, melynek verseit azóta is számtalan kiadványban jelentették meg és értelmezték, dodonai megfogalmazásuk folytán akár sokféle történelmi eseményre is lehetett, és lehet vonatkoztatni. A katolikus egyház 1781-ben indexre tette, vagyis üldözendőnek minősítette Nostradamus jóslatait és megtiltotta kéziratainak közlését.

A magam részéről mindig is inkább kultúrtörténeti érdekességnek tartottam Nostradamust, s a különböző, magyarul is megjelent történelmi jóslatokat sosem vettem komolyan.

Zavaros időkben azonban mindig feltűnő érdeklődés támad az okkult tudományok és művelőik iránt, és most, a második évezred végén különösen megnőtt az irracionális, természetfeletti világmagyarázatok értéke. Az újságok tré-

fás, vagy komoly horoszkópját az is átböngészi, aki nem hisz az asztrológiában, s a kártyavető vagy tenyérjós jövődőlését még az is kíváncsian fogadja, aki kételkedik abban, hogy a jövőnk „meg vagyon írva”.

Mint említettem már, 1989 előtt a Pártcenzúra tiltotta és üldözte mindazt, ami összeférhetetlen volt saját doktrínáival. Így 1989 után az emberekre valósággal rázúdult a sok addig tilalmas „literatúra”. Az ideológiai zűrzavar, az értékek válsága és az egzisztenciális bizonytalanság felfokozta a babonáságok fontosságát és a csodavárást Magyarországon.

Nostradamus történelmi személye és valóban létező próféciái nálunk is hatalmas érdeklődést váltottak ki, noha a nehézkes, sokféleképp értelmezhető, homályos versezetek valószínűleg sokakban keltettek csalódást. Könnyen belátható, hogy ha egyáltalán létezik valamilyen „jövőbelátás”, akkor információit nyilván nem lehet pontos dátumokkal és helyszínekkel összekötni, részben az érzékelés bizonytalansága miatt, részben pedig nyelvi okokból. Ha egy ókori vagy középkori „jós” lát például egy repülőgépet, nyilván csak valami „nagy, ezüstös madár”-ként írhatja le, melynek a szárnya mozdulatlan, de képtelen nevén nevezni, és működési elvét maga sem érti.

1555 óta sok száz kiadásban jelentek meg a **PRÓFÉCIÁK** különféle fordításokban és válogatásokban, különféle szándékkal, és célzatos ferdtésekkel, vagy idegen szövegekkel, hamisítványokkal. Nostradamus komor látomása a jövőről éppen azért hátborzongató, mert az emberiség eddigi története bőségesen kínálja az analógiákat.

Nostradamus könyvét tíz **centuriára**, azaz tíz darab, száz versből álló részre tagolta, így összesen ezer négy-, illetve

más tagolással nyolc soros verset írt a világtörténelemről.
Magyarországra a IX. Centúria 90. verse vonatkozik:

A nagy Németország
egy kapitánya
színlelt segítséget
fog nyújtani,
királyok királyaként
segíti Magyarországot,
lázítása nagy
véráradatot okoz.

Magyarország Pannónia néven szerepel, és a nagy Németország kapitánya akár Hitler is lehet, aki bekényszeríti Magyarországot a II. Világháborúba az általa színlelt segítséggel, elszakított területei visszaszerzésére.

Nem csoda, hogy Nostradamus látókörébe inkább Franciaország és a környező országok esnek, s e térségből veszi képeit, példáit is, nem pedig az akkor nagyon távolinak számító, törökkel küzdő, „három részre szakadt” Magyarországról.

Annál meglepőbb volt, amikor a jelenlegi könyv anyagára bukkantam édesapám régi könyvei között. Apám szenvedélyes történész volt, amatőr nyelvész, akinek furcsa könyveit – bevallom – úgy őriztem évtizedekig, hogy alig lapoztam beléjük, s csak a költözések során poroltam le őket.

A könyvet házilagosan kötötték, több rövid nyomtatványt foglaltak egy kötetbe, s a bordáján ennyi áll: *ESSAI HISTORIQ (sic!) sur L'Origine DES HONGROIS et Miscellania*. Vagyis: *Történeti esszé a magyarok eredetéről és vegyes írások*. A könyvben Zichy Jenő gróf pecsétje áll, s a címadó esszé Párizsban jelent meg, 1844-ben. Ezt követi *Emlékbeszéd Kőrösi Csoma Sándor felett* „elmondá B. Eötvös József”, megjelent Pesten, (Hartleben Konrad Adolf bizománya), 1943-

ban. Majd jön *A magyar nyelv keleti emlékei* (Sopron, 1844), s egy 1842-ben, Berlinben megjelent tanulmány a szlávok őstörténetéről (*Die Slawen in den ältesten Zeiten bis Samo 1623/ Eine linguistisch-geographisch-historische Untersuchung.*) A könyvkötő végül egy francia nyelvű kéziratot illesztett a gyűjtemény végére. A *Les Oracles de Nostradamus sur la Hongrie* címet viselte (*Nostradamus jóslatai Magyarországról*).

99 számozott verset tartalmazott a gyűjtemény, egy csaknem teljes centúriát, francia nyelve modernebb volt mint Nostradamusé, és szembeszökő módon általában rimes és nyolc soros versekből állt. Minden valószínűség szerint az 1840-es évek elején keletkezett, meglehetősen durva hamisítvány volt, vagy egy korábbi munka alapos átdolgozása. Ennek ellenére nagy izgalommal és élvezettel kezdtem olvasni és fordítgatni az egy híján száz jóslatot – csakis a magyar történelemről. (A 99-es számnak külön jelentősége van, hiszen a 6-os, vagy megfordítva a 9-es a Sátán száma.) A 98-as és 99-es verssel kezdtem a vizsgálódást, s a szöveg elég egyértelműen céloz arra: Nostradamus élete végén, öregén és betegen kapta a megrendelést egy magyar főembertől, hogy írjon próféciákat Magyarországról. Ez a „nagyhírű és vitéz” nemzet fia háromezer ezüstöt fizetett Nostradamusnak ezért a munkáért, s a megrendelő személyében a 99. vers alapján gróf Zrínyi Miklóstra ismerünk, a szigetvári hősré, aki valóban három hónappal élte túl a jóslatok szerzőjét, s 1566 szeptember 8-án halt hősi halált. Mint a vers megjósolja, a „pogány” török még valóban százhusz évig uralja Magyarországot, és Zrínyi valóban két nép, a magyar és a horvát közös hőse.

Nem tudhatjuk, Zrínyi milyen módon vette fel a kapcsolatot Nostradamussal, talán első felesége, Frangepán Katalin, talán a második feleség, Rosenberg Éva grófnő közve-

történelmi személyiség portréjára, és számos, azóta beteljesült eseményre is. Nehezebb a helyzet a jelenkori történelemmel kapcsolatban, hiszen óhatatlanul sokmindent „beleérzünk” beleolvasunk a próféciaikba. Ezért felfedezéseimet „ráismeréseimet” nem kívánom névvel ellátni, nehogy befolyásoljam az olvasót. Ki-ki a maga meggyőződése szerint helyettesítse be a lehetséges személyeket: Nostradamus - vagy hamisítója - itt is óvatosan fogalmaz: éppen ezért a lehetséges „találatokat” csak alfabetikus sorrendben adom meg, és nem oldom fel a jóslatok „rejtvényeit”. Am talán így érdekes és izgalmas ez a gyűjtemény - üzenet a régmúltból, vagy otromba csalás Nostradamus nevében, - aki persze **talán szélhámós volt maga is.**

Bár, ki tudja!? A kézirat első oldalának margóján, nagyon elmosódottan, írónnal odavetve az alábbi kiegészítő prófécíát találtam:

Mindaz, mit megjósoltam itten,
sok síri éven át rejtőzködik,
szerencsés léssen majd sok ember,
ki jövendőnek megfejti titkait.
A nyomda neve léssen AQVA,
de művem olvasható lesz gépeken;
betűk lesznek számokból kirakva,
miket még fel sem fog az értelem.

S íme, a jóslat beteljesedett! Nyomatott formában pedig csakugyan az AQUA Kiadó gondozásában jelennek meg a Jóslatok a Könyvhéten!
1996. január.

Szentmihályi Szabó Péter

1

F ején vaskorona,
mely a vállát nyomja,
egyszer elárult már,
egyszer visszavonta.
Pannonföldre lépett
Keletről az ördög,
s a nép megválasztja,
kit nemrég megdöntött.

Köpcös fogadós képtelen
a Történész helyére lépni,
Bagolynak csúfolják, de nem
Madarak segítségét kéri,
nem vár rá dicsőség, sem őrség,
csak elmulasztott lehetőség.

A Történész csak három évre
lehetett országa doktora,
idegen hadak elmennek végre,
s majdnem megtörténik a csoda.
Nyugat kapuja félig nyitva áll,
de gyűlölik sokan a beteg férfit,
kit népéhez bilincsel lassú halál,
s késő, mire szerepét megértik.
A kapu a temetés után bezárul,
beszélni fognak róla, nagy királyról.

Jön egy kövér bölény, ki félti népét,
s úgy szónokol, akár a színpadon,
nem tudni, vajon szolgált-e kémként,
akikért szólni fog, azoknak árt nagyon.
Egyedül van, s ereje nem lohad,
folytonos küzdésre termett,
maga mellé állít még másokat,
kik Istent ismernek, s nem kegyelmet.

Pufók, kis ember a bölcs tanácsban,
bolondnak tartják, s az is talán,
mindig az igazság oldalán van,
csak az igazság nincs az oldalán.
Sokan nevetnek rajta majd,
De a vidéki nép még nagyra tartja,
s ki korán nevetne, magára hozna bajt,
lesujt reá a csörgősipkás kardja.

Akkor a nagy folyó majd visszafelé folyik,
rettentő monstrum a folyót elzárja,
kőből és vasból van a szörnyeteg itt,
s a legnagyobb várost fenyegeti árja.
Háború fenyeget a nagy folyó miatt,
elfogy az ivóvíz, a föld is kiszárad,
Az emberi gonoszság ettől visszariad,
a két nép mégis megmarad barátnak.

Zsarnoki eszme katonája sokáig,
Keleten nevelik hazája ellen,
hűsége idegen mezben kiviláglik,
helytartó nem lesz a szabad szellem.
Élére áll a reménytelen forradalomnak,
bár sejthető: nem lesz számára kegyelem,
gyilkosai négy évig hazudoznak,
temetik jeltelenül a díszhelyeken.
Ki vállalná örökét, nem akad senki,
népe emlékezni nem tud, csak temetni.

Kelet helytartójaként kövér kis ember
jön Pannonföldre, telve gyűlölettel.
Hosszú börtönévek disznóvá hízlalják,
rövid országlása csúfos véget ér
Erőszakos halálát sokan kívánják,
hamis nevét kísérik átkok,
a nép sosem felejtí gyászos országlását,
száműzetésben hal meg kárhozottan.
Emlékművét ledöntik, képeit elégetik,
az Úr írmagját is kiirtja onnan.
Nevetség, szégyen tárgya lesz, aki követte,
s kénköves pokolra jut, ki hitt neki.

A Történész véréből
és mesterségéből való,
fáradhatatlanul dolgozik,
szárnyak nélkül is sokat repül,
sokan támadják, és csak a hó
ad nyugalmat néki itt.
Külföldön védi Pannóniát,
messze földön ismert a neve,
de megváltozik gyorsan a világ,
s ő nem akar változni vele.

Lett volna nagy világsodája
a Kárpátok középső részén,
a szittyák sokasága várta,
több nációnak sarja rá lenézőn.
Nem vala ugyan elég arany,
de a cselekvés is hibádzik,
gyöngye vezérek érte hasztalan
küzdenek, győz a fukar másik.
A Duna mellett elmarad az ünnep,
a vidékről sokan elmenekülnek.

Jön majd egy ember, a második millenium után, ki felette áll minden torzsalkodásnak: Ő lesz az itt, ki Pannonföldről Istenhez kiált, és Isten meghallgatja imádságait.

Ő leszen az, kinek uralkodása folytán Pannónia ismét erős lesz és gazdag, nagyobb lesz, mint akármely szultán, az ő szavára minden országban adnak, s önként kezére bíznak minden hatalmat.

Nagy dinasztia utolsó sarja,
az utolsó király fia nem lesz király,
könnyen vált nyelve germánról magyarra,
nyomdokaiba nem lép senki már. –

Soká tagadja őshazája,
ám keblére fogadta őt Pannónia,
az ősök bűne nem hull vissza rája,
s jogar nélkül is büszke lesz fia.

Börtönben ült sokáig,
s kezéhez vér tapadt.
kísértette a másik,
kit gyáván elárult, súly alatt.

Lázadás juttatta trónra,
amelyet eltiport,
király lehetett volna,
de Rusz föld bolondja volt.

Kemény főpap börtönben töretik,
meg nem alázkodik pribékek előtt,
Két hét boldog szabadság után a hit
sem elég, levágnak minden hit-nevelte főt.

Ismét tömlöcben, mégis szabadon,
otthon de idegenben, hosszú éveig,
idegen oltalomban lelkeknek oltalom,
már életében szentként tisztelik.

Nemes család sarja, mégis a köz
érdeke nyugözi le életében,
folyókat rendszabályoz, partot összeköt,
s tudósokat növel rég elfecsérelt pénzen.

Királya híveként szít forradalmat,
népe szolgájaként magába réved,
s midőn egész Pannónia reszketve hallgat,
egyetlen lövéssel vet önmagának véget.

Amíg külhonban jár a főminiszter,
ő védelmébe veszi a régi forradalmat,
melyet besároztak, de régesrégén egyszer
már megrendítette a gonosz birodalmat.

Nagy zűrzavarban sok álarc lehull,
ki árulónak tartja, ki bölcs vezérnek,
s bár sokan bíznak benne változatlanul,
a nép hamar felejt, és mindent későn ért meg.

Nagy hajós, ki tengerét elveszti,
régens, de felette nincs király,
helyette nem kormányoz senki,
s a vérző ország lassan talpraáll.
Germánia véres hatalmát gyenge
hazájától erővel távoltartani,
s bár Ruszföldtől békét szeretne,
szétfoszlanak szép álmai.
Számúzve hal meg, csaknem elfeledve,
szabad hazában lesz majd eltemetve,
Vesztes országnak nincs győztes vezére,
hosszú az árnyéka és erős a fénye.

Magyar főpap, magyar, s mégsem magyar,
az erdőn túl bátor tanúságot teszen.
Mindkét nép megérti a pap mit akar,
testével védi őt, s gyűlik utcán-teren.

A zsarnok hatalma, undorító gőgje
megrendül. Gyorsan elfogják s kivégzik,
a nép örvendezik, ám összefogni dőre:
szabadságát már rég elnyomói védik.

Ki germánoktól kap gonosz hatalmat,
lerombolt ország és vérző város felett,
meghosszabbítja kínjait minden magyarnak,
és sötétségbe taszítja majd a nemzetet.
Nyugatot kívánja védeni Kelet
vörös hordái ellen utolsó csepp vérig,
de visszájára fordul haza és becsület.
A győztesek a gonosztevőket kivégzik.
Reménytelen harcban hozott bármely áldozat
a vezér fejére visszahulló örök kárhozat.

Nevezik őt mint magyarok elejét,
éljenzik is, de gyorsan belefagy a szó,
titok felhőzi homlokát, s nevét,
a nép választja, és mégsem a nép.
Bölcs ítélkezésre személye való,
a pennát tartja jobban a jogarnál,
nem mindig szól a Mérleg nyelvén,
s ha ajkáról a mosoly kihalt már,
társai feledik, jósorsa betelvén.

Láthatatlan sugárzás képe nagy
erőre kap, mindenki látva látja,
állam lészen államban, s a vad
gonoszság, hatalom s aranyak vágya
gyöngye vezetőt emel a székbe:
A tudós férfiú a cselszövényben
él s visszaél a joggal, ez sokaknak tetszik,
de hazugsághalmazát a kékből
a zöldek sohasem felejtik.

Királyi kastély Párizs mellett,
lészen magyarok szégyene,
kik kényszerű békét szereznek,
hazát árulnak el vele.
Mit Árpád vére vérrel szerzett,
vesztik egyetlen perc alatt,
jövevények mindent megesznek,
hegyek leválnak, a síkság marad.

Eljön a nap, a kövér törpét
elsöpri majd a népharag,
sok sebet rövid szabadság föltép,
s emléke örökre fönnmarad.
Keletről jönnek nagy ármádiák,
mögöttük szürke, olcsó árulók,
saját anyjukat is megtagadnák,
kitüntetik a rosszat, gyilkolják a jót.

Sanyarú fiskális, számfülekkel,
kétszer akarja Pannónia vesztét,
másodszor székéből önként felkel,
s vigyorog azokon, kik vesztét keresték.
Gyűlölt adószedő, pokolra szállván
díszhelyre invitálja a Sátán.

Király lehetne, de csak herceg,
a magyarok királyként tisztelik.
Istenben hívő, uralkodásra termett,
a Császár ellen vezérli híveit.
Úr és paraszt szolgálatába áll,
a magyar szabadság szárba szökken,
de nem lehet belőle nagy király,
pogány tenger partján hal meg száműzötten.

Jön majd idő, hogy szinte eltűnik
Pannonföldről, ki magyarnak született,
fiaikat az anyák meg sem szülik,
s a hágókon át jönnek barbár seregek.

A magyaroknak még nevét is lopják,
s rettegnek még emléküktől is.
Már csak nevében lesz Magyarország,
s nevében minden egyezés hamis.

Még nevét is csak kölcsönözte,
merev vigyor, hazúg pufók.
Nincs különbség Júdás és közöttte,
még ősei is csak árulók.
Úgy tűnik el a történelemből,
hogy szinte még jelen se volt,
vigyorában a tikosrendőr,
semmirekellő, élvezte.

Nagy, barom ember, rossz paraszt,
a világot járja, mint király,
minden szava törvénytelen malaszt,
saját nyelvén makog ha szólni áll.
Aljas és gyáva volt, akár az állam,
része nem volt, csupán a rothadásban.

Magyarhon közepén nagy sátrat levernek,
félíg titokban, de üldözést se félve?
legjobbjaiban gyűlik ott a nemzet,
hitük szerint egy újabb ezredévre.
Mikor megint összegyűlnek,
kipróbált régi köztük már alig.
De a sátor nem semmisül meg,
konokul őrzi régi álmait.

A Hóhér mögött ő a főminiszter,
Mindenre gondja van, mi gondolat,
azok fogják cserbenhagyni egyszer,
kik melengették tüzénél hátukat.
Kezében futnak össze mind a szálak,
egymás ellen állít polgárt, parasztot,
sírján követ, virágot nem találnak.
Ő tiltott és tűrt – a Hóhér akasztott.

Egy hitvány péklegény mindent elárul,
amit csak lehet Pannóniában,
nem magyar vérből, nem magyar vágyból,
s nem nyughatik pokolra szálltan.
Keleti zsarnokok nyomorult bábja,
habzó száját a halál lezárja.
Több szót nem kell rá vesztegetni –
múltja vörös ködben, és a neve: senki.

Keletről jönnek, mint szabadítók,
ám hódító hordák, durva gyilkosok.
Megölelik, s elhurcolják a bennük bízót,
gonosz tanuk minden főt átmosott.
Országuk neve térképről eltűnik,
s haduk vér nélkül majd kiódalog,
de soká felejtik ocsmány bűneik,
s jelképüket, a gonosz csillagot.

A gyenge gróf csinál rossz forradalmat,
nagy háború után mindent feladván,
nem ad fegyvert minden magyarnak,
áruló ősök gyöngesége arcán.

Átadja hatalmát gyáva idegennek,
ki hiába számít lángoló Keletre,
a gróf és hívei is külföldre mennek,
s Pannónia **há**rma zsugorodik **egy**re.

Egyszer talán a gróf majd visszajön még,
de mindenkinek csak kellemetlen emlék.

Költők királya, jobbágyok utóda,
frank nyelven is szól ékesen,
éhezők helyett is éhes szabad szóra,
nem tántorítja vénsége sem.
Szilárd, de óvatos, hallgat, de bátor,
zsarnokokkal koccint és vitázik,
mindenben alkotó, s bár mit se másol,
fölébe nő holtában is az ifjú másik.

Egy ifjú ember, hiú, család,
pártot cserél és behajtja bérét,
miniszter lesz és megvetésre szánt,
nevét nem őrzik könyvek, arcát érmék.
Tudásból néki nem túl sok jutott,
erkölcsből még annál is kevesebb:
jogtalanágból doktorált, s elmaradt a jog.
Pártjának szégyene: miniszter lehetett.

Családtól elszakítva Magyarhon ellen
nevelik, harcos anyjának mégis utóda lesz,
Isten kedvét leli a Nagy Fejedelemben,
s a császárra lázadása csaknem végzetes.
Minden, mit tesz, felsőbb és tiszta szellem
nyomát hordozza: sok évig róla énekelnek
és visszavárják, de elhagyottan, száműzöten,
pogány tenger partján nyer végső kegyelmet.

A lacsony sorból jött ifjú legény,
kinek Isten nem sok évet enged,
de senki sem tesz túl a szellemén,
legnagyobb poéta lesz, kit Pannónia termett.
Vándorol sokat, és gyorsan él,
egész világra szól minden sora,
csontjait őrzi délen csatatér,
nyugóhelyét nem lelik soha.

Fiatal oroszlán, tiszteletreméltó,
bátran élteti a régi forradalmat,
de az öreg oroszláné lesz a végszó,
ifjúra vének ritkán szavaznak.
Sok kacskaringós utat mér be,
míg Istentől rászabott útját bejárja,
de eljut a legnagyobb tisztességre,
és sokáig néki nem lesz párja.

Fiatl arc, hamar lesz első ember,
de az elnyomó rend bevégzi őalatta.
Hazugságból nem jön létre rendszer:
valaki lehetett volna, s nem jött el a napja.
Okos fiú, gondol a jövőre,
pénzzel foglalkozik, nem politikával,
Bőre alatt is pénz van, és vastag a bőre,
de nem jut magasra árulása által.

Idegen uzorás sok magyar arannyal
kiszolgál elnyomót, idegen hatalmat.
A kis ország felett sötét angyal,
az Uzorásnak csupán aprócska gyarmat.
Undok pofája akár az ördögé,
számolatlan pénzt nem ad, csak tanácsot,
eladja országát, mely sosem volt övé,
s vagy a tenger végez vele, vagy a rácsok.

Magyar uzsorás sok idegen arannyal
kiszolgál elnyomó idegen hatalmat.
Kis ország felett sötét angyal,
az Uzsorásnak csupán aprócska gyarmat.
Undok pofája akár az ördögé,
számolatlan ad tanácsot, csak pénzt nem,
eladja országát, mely sosem volt övé,
gyilkos kór végez vele, vagy szégyen.

Moszkóviában szolgál, de megmarad
magyarnak. Sokat szenved belül,
de érdeklí minden színdarab,
s minden szerepben próbál emberül.
Mikor a ruszok elmennek végleg,
ő zászlót lenget és majdnem király,
de akkor nem kell a gyanakvó népnek,
s mindig csalódik, ha jobb szerepre vár.

P araszti sorból jó a krónikás,
Pannonföldön talán a legnagyobb.
Elbeszélni nála jobb nincs senki más,
mézként csurognak ajkán régmúlt századok.
Tudós költő, szerény és hallgató,
sok hosszú énekéhez idő kell neki,
bár nyelvében mindig ő a gazdagabb,
hírét csatában halt barátja elfedi.

Bölcs ember, a jogok tudósa,
szerény és nagyhatású szónok,
nem volt ilyen kétszáz év óta,
törvényben mér sok országos gondot.
Amit fegyverrel el nem ér ország,
eléri azt ő türelmes gondolattal,
általa békül meg magyar és osztrák,
köt egyezséget az ördög és az angyal.

Párhuzamos vaspályán futó kocsik
hálózzák majd be a szárazföldet.
Pannónia földjén e kocsik vezetői
mutatnak majd erőt először egyedül,
a gonosz önkénnel szemben,
de aggódik s még mindig gyáva a nép,
mely egykori kínozótól remél alamizsnát.

Orosz fogolyként orosz megbízott,
nagy, vesztés háború után.
Hazatér, s orosz republikát
erőltet rá a népre. Néhány hónapos
uralma vért és szenvedést hoz.
Oroszhonban, tömlöcben végeznek vele,
és senki sem siratja, egyetlen nemzet
sem vállalja őt, szobrát is ledöntik,
s emlékét felejtik, akarnok árulóét.

A legnagyobbak közt is legnagyobb
lesz századában, bár népét ostorozza,
poétaként csillaga fent ragyog,
de bűn és tévelygés a földi sorsa.
Megér nagy háborút és gyöngé forradalmat,
ágyban hal meg, sokan golyótól halnak.
Szülőhelye, bár később nevén nevezik,
idegen föld lesz, s országa szétesik.

A hangszerek királyán ő uralkodik,
megírja szörnyű éjszakák zenéjét,
Kelet s Nyugat hangja vegyül el itt,
vulkáni láng, s hideg akár a jég.
A nagy háború elől messze vádorol,
s magányosan hal meg távol valahol.

A kétezredik év után hamar
nagy lesz az ország és erős,
visszatér hazájába mindegyik magyar,
s magyar földben nyugszik minden ős.
De a magyar föld része lesz a nagynak,
erős királyság, melynek nincs határa,
a keresztények farkasai már nem ugatnak,
Krisztus ellenségeit a föld kizárja.

Legszebb szavak írója Erdőelvén,
békés, komoly, bátor és konok,
drámákban csordul könnye történelmén,
s helyén marad, bár sokak türelme fogy.
Szelíd szava sok századokra termő,
magyar igéje sosem szól zsarnokul,
sosem tolakszik, mégis ő az első,
idegen zsoldosoktól félig megvakul.

A hazaáruló nagykövet lett
a pribék főkancellár.
A honatyák még mekegnek,
a nép béget, a nyírás mehet már.
Ez az egész nép szégyene,
sírnak, kik rosszul szavaztak,
Mária szíve is vérzene,
ha országát akarta szabadnak.

Lesz néhány esztendő, mikor
remény csillan fel Hungáriának,
megszabadul elnyomóitól,
de az aljanép újra támad.
Eltorlaszolják a város útjait,
hazug szavakkal bódítják a népet.
A vörös és a sárga összefog megint,
a szabadság elbukik, mihelyt felébredt.

Volt katona, rab és miniszter,
nem fogadta be semmiféle kaszt.
Nem paktált le semmiféle hittel,
maradt magyar író, paraszt.
Csizmája senkit nem taposott lejjebb,
fehér ingén nem hagyott semmi szennyet.

Rövid kancelláriában ostoba kis ember,
még azt képzeli, Moszkóvia mögötte,
fenyegetőzik fehér veszedelemmel,
pedig már kevesen szavaznak vörösre.
Békében átadja csekély hatalmát,
feledik szolgái és kiebrudalják.
Elvonul csöndben, magányos farkas:
akkor legbölcsebb, mikor nem hatalmas.

Az Isten és a béke híve,
latin s görög auktoroknak doktora,
poéták királya, s erős a szíve,
de a torka nem lesz erős soha.
Lakozni majd felmén a hegyre,
de csak, hogy pokolra szálljon,
két nagy háború fogja keretbe,
szótlán szavát lezárja csöndes álom.

Géniuszt nevel a nincstelen család,
kit zavaros kora nem ért meg,
verseiben ott lesz az egész világ,
zavart elméje egyre messzebb téved.
Csókra és otthonra nagy benne a vágy,
s ifjan vet önnön életének véget,
műveit okosan kisajátítják,
s minden javára billen majd a mérleg.

Ügyvéd, író, kit bebörtönöznek,
szónok, kire mindenki hallgat,
a nemzet néki sokat köszönhet:
a császár gondot és forradalmat.
Hosszú életében csak reménykedik,
pártfogókért megy nyugatra és keletre,
bukott ügyét szentként megőrzi hit,
hogy egyszer meggyengül a Sas és a Medve.

A második millenium után
a víz csak csordogál, a föld kiszárad,
forró aszály söpör át Hunnián,
s keletről menekvőknek nem vet gátat.
A Danubiuson száraz lábbal
átkelhet bárki, ám háborúk miatt,
mit vívnek három szomszédos királlyal,
a nép Danubiuson túlszalad.

A céhek nagyobb céhekbe olvadnak,
vagyonot szereznek s elárulják
a céhek munkásait. Eljő a nagy nap,
megváltoztatnák a munka sorsát,
de az éhesek otthon maradnak.
A nagy kövér céhfőnök mindent elárul,
mégsem menekülhet a pusztulástúl.

Nagy zeneköltő, leghűbb nemzetéhez,
szárnyakra kelti a népi dallamot,
melódiájában legszebb lesz az ének:
magányos élő, diadalmas halott.
Szent öreg a zsarnokság alatt -
örök tanító: bölcs, komoly, szabad.

Piszkos körmű vállalkozó
vállalkozik nevetséges szerepre,
lesben áll, ide-oda vadorzó,
de kancellár belőle sosem lehetne,
a szépfű államférfiúnak csúnya,
szerepcseréit a ország megúnja.

Lesz majd, hogy a pénz egyre kevesebbet ér, s az emberek apraját eldobják, és hiába lesznek a pénzek egyre szebbek, súlyuk miatt már a koldusok sem hordják. Értéke nem lesz semmi a munkának, és nem lesz semmi haszna a pénznek, uzsorások magyar földre licitálnak, gazdagok helyett fizetnek a szegények.

Szabad nép első kancellárja,
nem gyáva, de nincs hatalma,
a forradalmat nem kívánja,
király iránti hűségét bevallja.
Gróf ugyan, de mégis forradalmár,
hős és vértanú, ki mindenkit kímél,
emlékszik róla szószék, katedra, oltár,
s golyó végez vele, bár szánva volt kötél.

Új betegségek támadnak egyre,
ellenük nem nyújt segítséget senki,
Délről húzódik Nyugatra, Keletre,
előlük senkinek sincs hova menni.
Magyarország gonosz mújába téved,
Európában itt lesz legrövidebb az élet.
Gyilkol a vörös és pusztít a sárga,
csak a zöld nem visz a pusztulásra.

Ne szokjátok meg a zsarnokságot,
ne szokjátok meg az apró lépéseket,
ne tűrjétek el a zsarnokságot –
az ártatlanság könnyen lépremegy.
Ne hagyjátok, hogy visszajőjenek,
mert idejük hamar leáldoz,
ne támogassatok hamis törvényeket,
a múltból ezt üzeni Nostradamus.

Róka, s hiéna vezeti a népet,
alattuk szétesik az ország,
a róka egyedül sokat téved,
a hiéna megássza a sírját.
Végtelen a nép ostobasága,
de lassan feltámad az új erő,
nem hallgat róka hiéna szavára,
Pannónia nem lesz dögtemető.

Magyarok eltiprója, ifjú császár,
nagyravágyó, korlátolt, konok,
birodalmát erősen összetartván
összesímulnak népek, századok.
Zsarnokból jóságos atya leszen,
morc öregútból szeretett király,
dinasztiája sorsa mégis reménytelen,
birodalmának határa lángban áll.

A második ezredév után
Pannónia váratlan erőre kap,
királyok gyűlése lesz Budán,
de császáruk magyar marad.
Kelet s nyugat központja lesz,
egy évszázadra legyőzhetetlen,
szembeszállni velük nem érdemes:
uralkodik a Lélek és a Szellem.

Orvosnak készül, ámde lesz
népe lelkének orvosa,
s népének méltóságot szerez,
és nem lesz áruló soha.
Ír regényt, drámát és esszét,
és fordít sokat, türelmesen,
szavát nem fojtja el sötétség,
hogy Pannóniából kert legyen.

A Legfőbb Törvényt kevesen őrzik,
a legfőbb törvényt sokan támadják,
elkergetnék legfőbb őrizőit,
mert titkuk őrzik régi, szennyes akták.
Mindig a bírákat küldik el először,
hogy ne legyen tanú s ítélet,
hamis törvény mögül a zsarnok előtör,
s elfogja rettegés a népet.

Egy gróf, ki magyarok választott vezére,
tudós férfiú, az ifjúság barátja,
rossz, veszélyes korban lép az élre,
kényes becsületére és szavára.
Germán hadak délnek vonulnak,
a háború már elkerülhetetlen,
eldobva életét, védi meg a múltat,
bár lehet, gyilkos merénylet ellen.

Idegen eszmék magyar hírdetője,
másik nyelve orosz, másik nyelve német,
Kegyetlen úr, óvatos szolgálja belőle,
s erővel boldogítaná a népet.

Filozófus, bár gondolata nem sok,
könyveinek száma éveivel bővül,
kártékony és hitvány aggastyánként en bloc
könyvtárakra marad emlékeztetőül.

Nomád népek jönnek Pannóniába,
egyre számosabban és megvetetten,
e nemzet veszti nyelvét s Európában árva,
a föld népe nem fogadja be, sem a szellem.
Csak táncol s zenél, koldul, lop ha kell,
és vándorol tovább, örökké vágytól hajtva,
hogy egyszer végső hazát is érdemel,
és barna bőre nem lesz bélyeg rajta.

Hadmérbőkből lesz lelkes forradalmár,
okos generális, rettenthetetlen,
minden elvész, de még áll a Nagy Vár,
dacol német s orosz túlerővel szemben.
Kormányzójához mindig hűségesen
külországban is hírnévre tesz szert,
a vár a nagy folyó túlszertéjén leszen,
s miként a hadvezér, majd hazatér egyszer.

Jön új nemzedék, mely erős lesz,
és nem szégyenli többé, hogy magyar,
a vének nemzedéke önmagán erőt vesz,
s nemcsak önmagának túr és kapar.
Erkölcseben megújul majd az ország,
és végre büszke lesz minden fia,
mert ámulatba ejti egész Európát
ezerszáz évnek elteltével Pannónia.

A gyáva nép megérdemli sorsát,
Vezéreit meghalni hagyja,
bitó alatt tapsol az ország,
a zsarnok számíthat sok szavazatra.
A számos idegen, ki beszivárog,
nem érzi önmagát magyarnak,
kevés a tatár és a török átok,
az idegenek új zászlót akarnak.
Az új zászlón munkálkodások eszköze,
de a pribékeknek munkához nincs köze.

Ott ül a nagy Országházban,
mikor már senki sincsen ott,
bátor és szerény a gyászban,
kivégeznék, bár nincs rá semmi ok.
Nagy gondolkodó és közvetítő,
övé az együttérzés és a béke,
ha Pannónia vizsályából kijő,
hálával emlékezik nevére.

A költő félszemére vak,
de messzebb lát, mint kortársai.
Isten kezében tiszta lap:
népét óhajtja megváltani.
Nyelve s elméje tisztaságát
a politika sem nyelte el,
szent dalát mormolják, kiáltják,
amíg magyar még énekel.

A nagy zenész Európa fénye,
minden királyi udvar csillaga,
koncertjeinek sohasem lesz vége,
amíg karmester lesz, s zongora.
Bár nem tud nyelvükön, szívében ég
a pusztaság örök szimfóniája,
s Szentpétervártól Párizsig magyar zenét
varázsol a zongorák magyar királya.

Egy kövér bolond,
ki rosszul öltözött,
de jól bírja a strapát,
egy kövér bolond
a sok között
megsejti, mit kíván a Párt.
A vízfejű paraszt végleg kiáll
a játékból, nem lesz király.

Csak szolga volt e külügyér,
és ráadásul ostoba,
nem jegyzik fel nevét
az évkönyvek soha.
Nem ismeri saját hazáját,
s talán még fel sem fogja,
gyáva és gyenge, tehát leváltják,
a múlt jelöltje, s a Pártja foglya.

A régi rablók egy csoportja
fondorlattal szerez hatalmat,
nagy ez a zsák és nagy a foltja,
szabad patkányok jót harapnak.
de meggyűlöli őket a nép,
a patkányok elmenekülnek,
elválik egymástól vörös és a kék,
hátrahagyják az eltékozolt földet.

Istenhez és hazához hű,
komoly és bús költőkirály,
saját poklában elmerül,
minden jó ügyért kiáll.
Ereje nincsen szép szavaknak,
háborúban elcsuklik az ének,
az országra és rá lecsapnak
torokszorító szenvedések.

Az írott szó elhal majd,
és egyre szegényebb lesz a beszéd,
a nemzetre egy talány hoz bajt,
mely elveszi az emberek eszét.
Egész nap otthonukban ülnek,
bámulnak hazug, mozgó képeket,
s mire a bálványok ledőlnek,
már alig születnek gyermekek.

A Nagy Öreg választott utóda,
költő, de sokkal több annál,
hatalma szellemi, de halála óta
a Nagy Öreg helyett regnál.
Őrzi minden magyaroknak sorsát,
s önkéntes áldozattá válik –
a versnél fontosabb az ország,
de minden sora él és világít.

Ötven esztendő lejártán új világ lesz,
a magyarok végre kézbeveszik sorsuk.
Nem a pénz lesz az úr, hanem a munka,
a törvény az uzsorásokat sújtja.
Az ország még sokáig nem lesz gazdag,
de többé senki sem hal éhen,
a néppel új királyt is választatnak,
s kezdődik előlről minden, mint régen.

A magyar nyelv apostola lesz
a német nyelvvel szemben,
új szókat szerez régiek helyett,
vezeti őt a szív és a szellem.
Német tömlőben rab lesz sokáig,
számlálhatatlan művet alkot,
levelez, szervez, és irányít:
a nemzet hálájában boldog.

Nagy hazafi és jó katona,
nem szavakban de tettekben,
emlékét mégsem őrzi hona
dicsőségben és kegyeletben.
A Vezérrel szemben engedetlen,
inkább saját lelkére hallgat,
nem áldoz hadat a túlerő ellen,
s aggastyánként ágyban meghalhat.

Amit értelmes elme el sem képzel,
az megtörténik majd Hungáriában.
Senki nem boldogul erővel, sem ésszel,
csak gyilkos ármány és ravaszság van.
Dolgozni akarnál, de nincs munka,
pedig a földek parlagon hevernek,
aki eddig a munkáját csak unta,
most koldusa lesz az idegeneknek.

Az Erdőn túl él az ország jobbja,
de számában kisebbik része,
földjét az erősebb elrabolja,
ezeregyszázból nyolcvan évre.
Már csupán nyelvében él, de él még,
s gyarapszik, míg Erdőn innen fogynak,
az ő küzdelmük hozza el a békét
és egységet minden magyaroknak.

F orradalmi ifjú, a béke híve,
nemzetének a tollával szolgál,
messze földön mind nagyobb a híre,
elismeri művét a trón és az oltár.
Múltról és jelenről víg kedvvel mesél,
munkáit száz könyvben gyűjtik össze,
arányban áll benne ész és szenvedély,
a magyar fénykorban lesz szülőtte.

Földi létem után négy esztendővel
nagy főpap születik majd ama tájon,
Jézus gyermeke lesz, kit az Úr rendel
eretnység ellen, hogy harcba szálljon.
Hazáját szolgálja mindig lankadatlan,
s Isten igazságára vezérel,
univerzitása él majd halhatatlan,
a Bíboros elé az utókor letérdel.

A Kormányzó után az első ember,
erdőntúli gróf a vörös törpe ellen,
alatta világos rend lesz és erős rendszer,
tekintélyét önmagától kapja –
a németek nem lelik rejtekhelyén,
s elpusztul, mint oroszok foglya.

Keletről primitív, barbár horda
tör Magyarországra, nem először.
A nép minden vagyonát elhordja,
a csőcselék a mélyből előtör.
Megérkeznek a haza elárulói,
sértődöttek és idegenek,
tíz évig tudják a népet zsarolni:
Vörös és sárga a címerben egyek.

A trón örököse veszélyes útra megy,
és nem hisz a jóslatoknak.
A világjáró főherceget
nem aggasztja a holnap.
Katonaként egyre nő a rangja,
tárgyalni indul forrongó délre,
A béke percét elmulasztja,
utána háború és országának vége.

Elfajzott pap, tudós és forradalmár,
titkos tudományokban járatos.
Feltaláló, vegyész és áruló bár,
nagyravágyása sok bajt okoz.
Párizs eszméinek jó ismerője,
besúgó, s lázadó császára ellen –
gyáva, gyenge, őrült korának hőse,
vértanúvá lesz a gonosz szellem.

Csak temetni tudnak, nem ünnepelni,
erejük gyorsan elfogy, szalmaláng,
türelmesek, de kitartásuk semmi,
vezérük rosszul végzi mindahány.
Költőiket elfelejtik gyorsan,
akárcsak régi énekeiket,
magyar se marad sok a honban,
de magyarul szólnak – az idegenek.

Immár vén és beteges koromban
távoli nemzetnek ködképeit láttam,
Isten a tanúm, hogy amit eddig mondtam,
megtörténik egyszer majd a valóságban.
Nagyhírű és vitéz nemzet fia kérte,
lebbentsem előtte föl a jövő fátylát –
háromezer ezüst volt a munkám bére,
örvendenek neki koldusok és árvák.

Akinek mindezt írtam rendelésre,
három hónappal él tovább mint magam.
Csatát veszít, de a harcnak nem lesz vége,
minden ledőlt toronynak súlya van.
A pogány még százhusz évig itt lesz,
de egyre jobban gyengül –
személye két nemzet közt híd lesz,
s utódja nagy művet ír a küzdelemről.

